

Senki sem tudja az igazságot...
Még te sem.

ROSIE
WALSH
ÉLETEM
SZERELME

The New York Times bestsellerszerző

PULSE
VÁLOGATÁS

Emma szereti a férjét, Leót és a kislányukat, Rubyt. Bármit megtenne értük. De szinte minden hazugság, amit magáról állított.

És ezt igazából meg is úszná, ha a férje nem gyászjelentések írásával foglalkozna újságíróként. Emma ugyanis jól ismert tengerbiológus, és amikor a nő súlyosan megbetegszik, Leo úgy próbál meg szembenézni a megrázkódtatással, hogy kutatni kezdi a felesége életét, hogy írhasson róla. De ahogy Emma szövevényes múltjának titkai a felszínre törnek, rájön, hogy a nő, akit szeret, valójában nem is létezik. Még a neve sem valódi.

És amikor végül felszínre kerül Emma életének legsötétebb pillanata, kénytelen lesz valahogy bebizonyítani Leónak, hogy mégis az a nő, akinek mindig is hitte.

Ehhez azonban előbb mindent el kell mondania az élete másik szerelméről...

@ Verity Rivers

ROSIE WALSH

nemzetközi bestsellerszerző, aki egy devoni farmon él párjával és két gyermekével, miután éveken át dokumentumfilmes producerként és íróként járta a világot. Lucy Robinson álnéven korábban négy romantikus vígjátékot is írt. Amikor éppen nem szülői vagy szerzői feladatait végzi, akkor zöldségeket termeszt, illetve üres pajtákbán szervez programokat kicsiknek és nagyoknak.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.rosiewalsh.com

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

„Ez a regény egy lélektani krimi sodró lendületét ötvözi egy buktatókkal teli szerelmi történet érzékenységgel. Minden adott a sikerhez!”

People Magazin

„Valóban mesterien mutatja be a szerző a főszereplők különböző nézőpontjait, és közben ébren tartja a varázslatos rejtélyesség légkörét. Így egy igazán pörgő, szívszaggató krimi kapunk, ami végig bizonytalanságban tartja az olvasókat.”

Kirkus Reviews

„Egy szívet tépő krimi, ami feltárja a házasságok titkainak összetettségét. Walsh ügyesen építi be azokat a fordulatokat, amikre nem számítanak még az edzettebb olvasók sem. Nagyon jól fokozza a feszültséget egy nehéz, de kielégítő befejezéshez.”

Publishers Weekly

„Mit teszel, ha rájössz, hogy minden, amit a feleséged valaha is mondott magáról, hazugság? Engedd meg, hogy Rosie Walsh szerelmi története válaszokat adjon.”

Marie Claire

ROSIE
WALSH

ÉLETEM
SZERELME

— részlet —

Első fejezet

Leo

A szempillája gyakran nedves, amikor felébred, mintha szomorú álmok tengerében úszott volna.

– Egyszerűen csak így működöm – mondogatja mindig. – Soha nincsenek rémálmaim.

Egy óriási ásitás után megtörli a szemét, és kikel az ágyból, hogy ellenőrizze, Ruby él és lélegzik. Képtelen róla leszokni, pedig Ruby már hároméves.

– Leo! – kiáltja, amikor visszajön. – Ébredj! Csókolj meg!

Pillanatok telnek el, mialatt a lassú sodrású mélyből a napalba siklom. Borostyánsárga árnyakkal hasad keleten a hajnal, és mi bekuckózunk egymás mellett, Emma meg ezalatt folyamatosan beszél, bár időről időre megáll, hogy megcsókoljon. 6.45-kor megnézzük a Wikideaths-en* az éjszaka elhunytakat, aztán hétkor szellent, és a pukkantást egy úton elhaladó robogóra fogja.

Nem is emlékszem, hogy a kapcsolatunkban mikortól kezdte ezt csinálni. Valószínűleg eléggé a kezdetén. De addigra már tudhatta, hogy nincs ellene kifogásom, és épp annyira

* A Wikideaths.org egy olyan weboldal, amely térképszerűen, kereshetően listázza a haláleseteket, elsősorban az Amerikai Egyesült Államokban, egyúttal a halálhoz kapcsolódó szakmák „közösségi oldala” is, mivel a Wikipédiához hasonlóan, felhasználói hozzájárulásokkal épül az adatbázis – a Szerk.

nem valószínű, hogy megjegyzést teszek, mint az, hogy szárnyakat növesztek, és elrepülök.

Ha addigra a lányunk nem mászott be mellénk, akkor mi mászunk mellé. A szobája édes és forró, a Kacsáról folytatott kora reggeli beszélgetéseink a legboldogabb pillanataink egyike, amiket a szívem ismer. Kacsának, akit Ruby egész éjjel szorosan magához ölel, hihetetlen éjszakai kalandokat tulajdonítunk.

Általában én öltöztetem fel Rubyt, míg Emma lemegy „reggelit készíteni”, bár a legtöbb reggelen az éjszaka során a laborjában gyűjtött tengeri adatok elterelik a figyelmét, és Rubyval nekünk kell megcsinálni az ételt. A feleségem negyven percet késett az esküvőnkéről, mert megállt – a menyasszonyi ruhájában – a Restonguet Creeknél árapály járta partsávokat fényképezni. Az anyakönyvvezetőn kívül senki sem lepődött meg.

Emma árapály-ökológus, ami azt jelenti, hogy olyan helyeket és élőlényeket tanulmányoz, amelyek dagálykor víz alá kerülnek, apálykor pedig szárazra. Amint ő mondja, ez a legcsodálatosabb és legizgalmasabb ökoszisztéma a világon: fiatal lányként kezdte vizsgálni a sziklák közötti élőlényeket. A vérében van. Legfőbb kutatási területe a rákok, bár szerintem bármilyen héjas-páncélos állat az érdeklődése horizontját képezi. E percben is van a munkahelyén lévő különleges, tengervizes tartályokban egy csomó *Hemigrapsus takanoi*-nak nevezett kis krapek. Tudom, hogy invazív, behurcolt faj, és Emma valami specifikus morfológiát vizsgál, amit évek óta próbál meghatározni, de körülbelül csak ennyit fogok föl az egészből. Egy átlagos halandó a biológusok által használt szavak egyharmadát sem érti, és lidércnyomás, ha közéjük csöppenünk egy partin.

Emma John Keatsnek énekel, amikor ma reggel a konyhába lépünk Rubyval. A nap csipkésen világítja meg a konyhapultokat és a tálakban megkeményedő müzlinket. Emma laptop-

ja, amin elképesztő szavak és kacskaringók oldala fut, egy *Killermuffin* című számot játszik. Amikor John Keats-et örökbefogadtuk a menhelyről, azt mondták, hogy a halk „dzsungelzene”, a gabba, a hardcore, a hiphop és még sok más stílus ötvözete megnyugtatja az idegeit, így ez lett az életünk kísérőzenéje. Már megszoktam, de időbe telt.

Az ajtóban állok, Rubyt a csípőmre ültettem, és a feleségemet figyelem, ahogy dallamtalanul énekel a kutyának. Emma a muzsikus felmenői ellenére is csak hamisan képes még a *Boldog születésnapot* is elénekelni, de ez sosem akadályozza az éneklésben. Sok minden más mellett ezt is szeretem a feleségemben.

Meglát minket, és még mindig rémítően énekelve odatáncol.

– A kedvenceim! – jelenti ki, megpusztil mindkettőnket, és átveszi tőlem Rubyt. A lányunkkal a karjában arrébb perdül, és felerősödik a fülsértő éneklés.

Ruby tudja, hogy a mami beteg volt, látta, ahogy a kórházban kapott különleges gyógyszer miatt kihullott a haja, de most azt hiszi, hogy Emma jobban van. Az igazság az, hogy nem tudjuk. Emmánál tegnap végezték el a kezelés utáni PET-CT vizsgálatot, és jövő hétre kaptunk időpontot, hogy megbeszéljük az eredményt. Reménykedünk, félünk. Egyikünk sem alszik nyugodtan.

Miután egy kicsit táncolt az anyjával, miközben Kacsa a fejük körül forgott, Ruby izegve-mozogva kicsúszik az anyja karjából, hogy sürgős ügyeit intézze.

– Gyere vissza! – kiabálja Emma. – Még akarlak dédelgetni!

– Sok a dolgom – mondja sajnálkozva Ruby, aztán így szól a palántához, amiről gondoskodik. – Szia. Megitatlak.

– Van valami? – intek a fejemmel a számítógép felé. Emma pár évvel ezelőtt egy BBC-s természetfilm-sorozatot vezetett, és azóta is kap üzeneteket fura férfiktól, bár ezt leszámítva nem szerepelt tévéműsorban. A sorozatát azonban nemrégiben megismételték, és ennek következtében megszapordtak

az üzenetek. Általában nevetni szoktunk rajtuk, de tegnap este bevallotta, hogy mostanában nyugtalanítóbb leveleket kapott.

– Kettő. Egy ártalmatlan és egy kevésbé ártatlan. De azt letiltottam.

Az arcát fürkészem, ahogy vizet tölt a poharainkba, de nem látok rajta aggodalmat. Azt hiszem, nyugodtan elmondhatjuk, hogy engem sokkal jobban zavarnak ezek az üzenetek, mint őt. Próbáltam rávenni Emmát, hogy törölje a nyilvános Facebook-fiókját, de nem hajlandó rá. Az emberek a jelek szerint még mindig posztolnak a vadvilágról, amit megfigyelnek, és Emma nem akarja „néhány magányos férfi” miatt felszámolni ezt a forrást.

Remélem, hogy csak magányosak.

– Tetszik a Kenneth Delwych-ről írt méltatásod – mondja nekem Emma, miközben szemmel tartja Rubyt, aki a locsolókannájával felmászik a mosogatóhoz. A lapom az asztalon fekszik, és a gyászjelentéseknél van kinyitva.

Odamegyek John Keatshez, és az ujjamra tekerem az egyik selymes, lelógó fülét, mialatt a *de* szócskára várok. A kutyának kétszersült és megpörkölt bunda illata van egy, a vasalóval történt friss találkozás után.

– De? – noszogatom.

Rajtakapva dermed meg.

– Nincs de.

– Ugyan már, Emma!

Egy pillanat múlva elneveti magát.

– Rendben! Tényleg tetszik, de a papnő az igazi nagy szám. Hé, Ruby, elég lesz a víz!

John Keats mélyet sóhajt, miközben lehajolva a cikkeit tanulmányozom. Kenneth Delwych, a sussexi szőlőjében rendezett legendás orgiáiról híres főrend egy egykori RAF-bombázónavigátorral és egy papnővel osztozik a gyászjelentések rovatán, aki egy esküvőn kapott szívrohamot a múlt héten.

– Akkor vagy a legjobb, amikor érzelemmentesen írsz – mondja Emma, és a pirítóba teszi a kenyeret. – Múlt héten az

a színész, az a skót, mi is volt a neve? Ruby, kérlek, ne áraszd el azt a növényt...

– David Baillie?

– Igen. David Baillie. Maga volt a tökély.

Újra átolvasom a Kenneth Delwych-ről szóló írást, míg Emma az elkerülhetetlenül túlfolyó vizet itatja fel Ruby növénye alól. Természetesen igaza van. A sokkal rövidebb nekrológiával a papnő olvasmányosabb.

Emmának sajnos gyakran van igaza. A szerkesztő, aki gyanúm szerint szerelmes a feleségembe, sokszor tréfálkozik, hogy ha Emma valaha is felhagyna a tengerbiológiával, akkor kirúgna engem, és őt venné fel. Ezt elég sértőnek érzem, mert hacsak nem olvasta titokban Emma tudományos cikkeit, csak egyetlen munka alapján tudja ezt megítélni, amit Emma a *Huffington Post*-nak küldött be.

Emma a plymouth-i Tengerbiológiai Társaság tudományos munkatársa, ami heti két napját veszi el, aztán visszajön hozzánk Londonba, hogy a torkolatok természetvédelmét tanítsa a UCL-en.* Kiváló író, az ösztönei sok esetben jobbak az enyémeknél, és tulajdonképpen szereti a Wikideaths-et nézegetni, de ennek több köze van a jó történetek iránti vonzalmához, mint ahhoz, hogy elorozza a munkámat.

Ruby és John Keats kimennek a kertbe, ahol a nap a szomszéd platán lombja közti réseken lopva megvillan, és arannyal pettyezi falatnyi gyepünket. Beárad a város kora nyári illata: a még fényes fűé, a loncés és a felforrósodó aszfalté.

Próbálom újra megnedvesíteni a müzlinket, miközben kint a kutya ugatva rohangál a tavunk körül. A kerti tóban pillanatnyilag nyüzsögnek a kisbékák, amit a kutya elfogadhatatlannak tart.

– Lennél szíves elhallgatni, John Keats? – szól rá Emma az ajtóból. A kutya rá se hederít. – Szomszédaink vannak.

– JOHN! – kiabál Ruby. – SZOMSZÉDAINK VANNAK!

– Pszt, Ruby...

* University College of London – a Ford.

Kanalakat keresek, és kiviszem a reggelinket a kertbe.

– Bocsáss meg – tartja előttem nyitva az ajtót Emma. – Én, és a munkádról alkotott kéretlen véleményem. Bosszantó lehet.

– Az – ülünk le a kerti asztalhoz, ami még harmatcseppek-től nedves. – De többnyire udvarias vagy. A legfőbb gond az, hogy gyakran igazad van.

Elmosolyodik.

– Szerintem zseniális író vagy, Leo. Reggel el szoktam olvasni a gyászjelentéseidet, mielőtt megnézném a munka e-mailjeimet.

– Hm. – Nem veszem le a szemem Rubyról, aki túl közel ment a kerti tóhoz.

– De most komolyan! Az írásaid a legszexisebb tulajdonságaid közé tartoznak.

– Jaj, Emma, hagyd már!

Emma bekap egy kanál müzlit.

– Komolyan beszélek, nem viccelek. A legjobb író vagy abban a szerkesztőségben. Pont.

Zavarba ejtő, de akaratlanul is felragyog az arcom.

– Kösz – mondom végül, mert tudom, hogy őszintén ez a véleménye. – De attól még bosszantó vagy.

– Tudom én! – sóhajt fel.

– Nem csak emiatt – teszem hozzá, és Emma nem állja meg nevetés nélkül. – Túl sok véleményed van túl sok dologról.

Átcsúsztatja a kezét az asztalon, megszorítja a hüvelykujját, és azt mondja, a kedvence vagyok, és én is elnevetem magam, és ez a mi ritmusunk. Ezek vagyunk mi. Hét éve vagyunk házások, majdnem tíz éve vagyunk együtt, és minden porcikáját ismerem.

Azt hiszem, Kennedy mondta, hogy az óceánhoz vagyunk kötve, hogy amikor visszatérünk hozzá, akár sportolni vagy a szabadidőnket eltölteni vagy bármi mást csinálni, akkor oda térünk vissza, ahonnan származunk. Így érzek én is ma-

gunkkal kapcsolatban. A feleségem, Emma közelében lenni egyenlő a forráshoz való visszatéréssel.

Amikor majd ezt a reggelt, ezt az ártatlan, megszokott, kutyás, békás, papnős reggelt követően megtudom, hogy egyáltalán nem ismerem ezt a nőt, az össze fog törni.

Második fejezet

Emma

Egy héttel később

Minden rendben lesz – ismétlem meg a hálósobánk sötétjében. Elvesztettem az időérzékeimet. Elolvadtak az órák, és egymásra csepegtek, és amikor Leo nem válaszol, rájövök, hogy nincs is az ágyban. Biztos elszundítottam.

Megnézem az órát: hajnali három óra negyvenhét perc. Végre elérkezett a kórházi megbeszélés napja.

Várom a vécé lehúzásának hangját, a padlódeszkáink kakofóniáját, de csend van. Leo egész biztosan lent van, és a hűtő sárga fényében eszik valamit. Valószínűleg egy kis vészhelyzetre tartalékolt sonkát: megígérte, hogy ha a kemo nem segít, azzal támogat, hogy vegán lesz. A négy évvel ezelőtti diagnózisom után vegán lettem, bár azóta nem egyszer ettem Camdenben, a Sainsbury parkolójában cheddar sajtot, egyenesen a csomagolásból.

Felkelek. Leo előtt sosem szerettem az ágyban ölelkezni, de amikor nincs itt, a testem hiányolja az övét.

A vécén sem találok, ezért lemegyek a konyhába. Menet közben végighúzom a tenyeremet a falon, ami göcsörtös és megvastagodott az évtizedeken át egymásra kent festékrétegek miatt. A *Survivor*-t éneklek a bajszom alatt.

Oldalvást elnyomakodom egy magas könyvoszlop mellett. A tetején egy zománcozott tál van a sosem használt dolgainkkal: ismeretlen zárukba illő kulcsokkal, gemkapcsokkal,

egy csomag Vilene Wundawebbel, családi kiszereelésben.* Leo folyton eltolja az oszlopot a folyosó közepe felé, hogy kezdjek vele végre valamit, én meg visszatolom. A megoldás még több polc lenne, de rosszul állok a polcokhoz.

A gond csak az, hogy Leo is, így aztán marad a patthelyzet.

– Leo? – suttogom.

Semmi válasz. Csak a lépcső majdnem színpadias recsegése, amit a bébiszitterek olyan nyugtalanítónak tartanak, hogy egyik sem jön még egyszer.

A nagyanyámtól örököltém ezt a házat. Azon kívül, hogy parlamenti képviselő és amatőr hegedűművész volt, idővel közepes gyűjtögető vált belőle, és az élete utolsó tíz évében semmit sem dobott ki. Leo szerint a nagyanyám problémájának összes örökölt jele fellelhető nálam, és aggasztó módon ezzel a terapeutám is egyetért. *Amikor az elviselhetőnél több veszteséget szenvedünk el, mindenbe belekapaszkodunk, állítja.*

A ház egy György-korabeli sorházas kis mellékutcában áll, ami a Heath Streetből nyílik, ott, ahol Hampstead Village csatlakozik a csodálatosan dimbes-dombos Heath-hez. A ház kezd széthullani, iszonyatosan zsúfolt, és az igazsághoz hozzátartozik, hogy egy kisebb vagyona tennénk szert, ha eladnánk. De ez a négy fal annyira része az életemnek, annyira a túlélésem záloga, hogy eddig képtelen voltam rábírn magam az elhagyására.

Leo a múlt héten mutatta meg egy tágas, négy hálózobás sorház hirdetését a Tufnell Parkban. – Nézd csak, mekkora hálózobák! – suttogta, és az arcán felragyogott a remény. – Vendégszobánk is lenne! És földszinti vécé!

Pocsékul éreztem magam. De mit tehetnék? Adjam el az egyetlen biztonságos helyemet egy földszinti vécé kedvéért?

* A Vilene Wundaweb egy Angliában árult varróeszköz, egyfajta öntapadós nejlonszál, ruhaaljra rávasalható javítócsík – a Szerk. és a Ford.

Leo a konyhában sincs. Nincs az icipici dolgozószobánkban sem, ami megkönnyebbülést jelent. Egy pillanatig azt hittem, ott találok, amint egy előzetes nekrológot írok rólam, ami elviselhetetlen lett volna. A világ összes napilapja előre megírt gyászjelentéseket tart készenlétben a hírességekről: a gyászjelentésrovat szerkesztői reszketnek, hogy egy fontos ember halála felkészületlenül éri őket. Bár nem vagyok celeb, azért valószínűleg kiérdemelnék egy nekrológot az újságjában.

Tovább énekelem a *Survivor*-t, és bekukkantok a kis ebédlőbe, bár ide soha nem megy be egyikünk sem. A helyiség gyakorlatilag használhatatlan, mert elárasztja a nagy többékevésbé halmokba rendezett hagyatéka és a régi hegedűkották, de megígértem Leónak, hogy amint leosztályoztam az idei szakdolgozatokat, rendet rakok itt.

– Leo? – A hangom olyan, mint máskor. Nem hordozza a rák jeleit. Elképzelem, ahogy a rosszindulatú daganat lehetőségére még mindig a testemben köröz, mint az olcsó bor, de ez nem hangzik valóságosnak.

Aztán ködként telepszik rám a semmiből a félelem: mi lesz, ha Ruby is eltűnt? Felrohanok az emeletre, de olyan gyorsan, hogy megbotlom, és a kezemmel fogom föl az ütést, de Ruby-t a szobájában találok.

Hát persze, hogy ott van. És természetesen lélegzik is, amikor ellenőrzöm.

A szárítószekrényben is megnézem Leót, ahol a nem biztonságos tetőtéri teraszunkra vezető csapóajtó van. Semmi nyoma.

Erőt vesz rajtam a szorongás. Mi van, ha az egyik fura embernek az internetről elege lett abból, hogy letiltom az üzeneteit, és úgy döntött, hogy megbünteti a férjemet?

Képtelenség, bizonygatom magamnak, de a gondolat befészkel magát a fejembe. Leo ajtót nyit, de leütik. Leo kiengedi John Keatsét egy éjszakai pisülésre, és agyonveri egy magányos eszelős, aki azt képzelem, a tulajdona vagyok, mert élvezni, hogy a tévében vöcskökkel beszélgetek.

De persze nem *ennyire* rossz a helyzet, bár rosszabb, mint amennyit elismerek belőle. Némelyiket feldühíti, ha nem válaszolok. Letiltom mindegyiket, de vannak, akik új profilokat regisztrálnak, hogy visszatérhessenek, és még többet ordíbalhassanak velem. Hosszú ideig sikerült leráznom őket, de mostanában betelt a pohár. Félni ugyan nem félek, csak undorodom az egésztől.

Bár az az érzésem, hogy amikor múlt héten kijöttem a plymouth-i laborból, valaki mintha várt volna rám. Egy férfi üdögélt a felhajtót szegélyező füves halmon, ami csak annyiban szokatlan, hogy háttal volt a tengernek. Ki ül le és bámul egy privát autófelhajtót egy napos délutánon, amikor tökéletes kilátása nyílik a szikrázó Plymouth Sound-ra? És az sem tetszett, ahogy a baseballsapkáját az arcába húzta, amikor végigmentem a behajtón, és elfordította az arcát, amikor elmentem mellette.

Valószínűleg semmit sem jelent, engem mégis nyugtalanított.

Leülök az ágyunkra, és koncentrálni próbálok. E pillanatban az az elsődleges, hogy megtaláljam az eltűnt férjemet.

Megnézem a szöveges üzeneteimet. Nagy ritkán, ha egy rendkívül fontos személy hal meg, Leónak az éjszaka közepén is be kell kapcsolnia a laptopját. Lehet, hogy valami nagy horderejű dolog történt, mondjuk meghalt a királynő vagy a miniszterelnök? Lehet, hogy Leónak tényleg be kellett mennie dolgozni?

A telefonomra nem érkezett tőle üzenet. Csak a Google-keresést találok az emberről, akire nem kellett volna rákeresnem, és amit elalvás előtt utoljára csináltam.

A ma reggeli telefonhívás emléke úgy szivárog be, mint az áradás vize az ajtó alatt. *Csak beszélni akarok veled*, mondta a végén. *Találkozz velem. Szemtől szembe.*

Amikor ezt mondta, letettem a telefont.

– Leo? – suttogom. Semmi. – Leo! – ismétlem meg ezúttal hangosabban. – Akár rákos is lehetek! Most nem hagyhat sz magamra!

Aztán némi szünet után:

– Szeretlek. Hol vagy?

Nincs válasz. Ez az ember teljesen eltűnt.

Végül a kerti fészerben akadok rá. Öt évvel ezelőtt annyira felpaprikázta a ház állapota, hogy fizettem egy ezermesternek, hogy ürtse ki a fészert. Leszigeteltük, kiveztünk egy minden időjárásban használható kábelt, hogy ha Leo akar, odakint is dolgozhasson. Beállítottam egy díványt, szőnyeget és könyvespolcot tettem be, és megígértem, hogy soha nem hordok ki semmit, ami „rendezésre vár”. Leo beleszeretett a helybe, aztán rögtön meg is feledkezett róla.

Most azonban odabent ül, és cigarettafüstöt köhög fel.

– Leo – állok meg az ajtóban. – Mi művelsz?

Szégyenlős képet vág.

– Szükséghelyzet van, rágyújtottam. – Egy feltépett csomagolású doboz fekszik mellette, amellet pedig egy hosszú, műanyag szerkezet, amivel a gáztűzhelyet szoktuk begyújtani.

A kutya, aki követett, amikor kiléptem a házból, előbb Leóra, aztán rám néz, mintha azt mondaná: *de hiszen nem is dohányzik!*

– De hiszen nem is dohányzol – mondom.

– Tudom. – Felveszi a gázgyújtót, és megnyomja a bekapcsoló gombot. A kékes-narancsos láng megvilágítja az arcát; fáradt és rémült, és bár megszakad tőle a szívem, mégis felnevetek. A férjem itt van a fészerében, cigarettába menekül, és olyasmivel gyújt rá, ami házi forrasztópisztolynak menne el.

– Ne neved ki – szól rám, de kicsit ő is nevet. – Meg vagyok rémülve.

Abbahagyom a nevetést. A betegségem alatt gyakran megfordult a fejemben, hogy a halálommal olyan férfit hagyok magára, akinek az egész érzelmi világát a veszteség formálta. Persze magamat is féltettem, és elviselhetetlennek éreztem, amikor elképzelttem, milyen bánat érné Ruby-t, de sok szempontból Leo miatt aggódom legjobban. Azt hiszem, az emberek többsége egy csendesen magabiztos férfit lát a férjemben,

egy gyors észjárású, hatalmas eszű embert, de ez csak a külső burok.

A kis családunk az első közeg, amihez, úgy érezte, igazán tartozik.

– Jaj, Leo! – mondom. – Nem tudtál volna inkább whiskey-t inni?

Megrázza a fejét.

– Megígértem neked, hogy felhagyok az alkohollal. Szavartartó ember vagyok.

Leülök mellé a díványra, ahonnan kis porfelhő száll fel, és a kezét fogom, miközben bevallja, hogy lesétált cigarettáért John Keats-szel a későig nyitva tartó boltba. És tejmentes csokoládét is vett.

– Undorító volt – mondja szerencsétlenül.

Belekarolok. Szegény teste feszült, mintha támadásra készülne.

– Még nem kell lemondanod az alkoholról – mondom neki. – Vagy a húsról, vagy a tejtermékekről. – A haja összeborzolózott. Mély ráncok vannak a szeme alatt, és borostás, de édes istenem, olyan gyönyörű!

Őt nézem, és azt kívánom, bárcsak valahogy az értésére tudnám adni, milyen mélyen és teljes mértékben szeretem. Hogy mennyire szeretném megvédeni attól, ami esetleg velem történhet.

John Keats mormolva letelepszik Leo lába elé.

– Minden rendben lesz – jelentem ki. – Bemegyünk a megbeszélt időpontban, és dr. Moru közli, hogy elmúlt a veszély, te pedig ott ülsz majd, és magadban azzal vádolod, hogy titokban szerelmes belém...

– Mert így is van.

– Nincs így. A lényeg az, hogy dr. Moru elmondja, hogy vége a ráknak, és folytathatjuk az életünket. Aztán elme gyünk az oviba Ruby-ért, és elvisszük a játszótérre hintázni, aztán hazajövünk, lefektetjük, aztán megvacsorázunk, iszunk egy kis bort, és talán egy kis szex is befér. Csakis jó dolgok várnak ránk.

Csend.

– Még esetleg a házban is rendet rakok – teszem hozzá. – Bár talán jobb, ha kerüljük a túlzott izgalmakat.

Ismét meggyújtja a gázpisztolyt, hogy az arcomat lássa. Végighúszom az ujjamat az arcán, ő pedig magához von.

– Bocsáss meg – szabadkozok. – Olyan magabiztosan néztem a holnapi nap elébe, de aztán lefeküdtél, és én egyszerűen... – Elakad a hangja. – Helytelen lett volna sonkában vagy whiskey-ben vigaszt keresni – mondja végül. – Ígéretet tettem neked.

– Vegán csokoládé és nikotin korlátlanul – értek egyet. – Bár azt ígérted, hogy csak akkor hagysz fel velük, ha holnap rossz hírt kapunk. Ez azt jelenti, hogy tudsz valamit, amit én nem?

Futó mosoly.

– Nem, Emma, nem azt jelenti. Csak azt, hogy... egyszerűen tiszteletben akartam tartani, amit mondtál.

Az arcomat tanulmányozza egy darabig, aztán megcsókol. Borzasztó cigarettás a lehelete, de itt, ebben a hideg fészerben, a Nemzeti Egészségügyi Szolgálat aktáiban kódolt jövőnkkel ezt egyáltalán nem bánom. A férjem mesterien csókol. Még tíz év után is izgalomba jövök tőle.

– Szeretlek – mondja. – És sajnálom, hogy pánikba estem. Nem vagyok nagy segítség.

A vállára hajtom a fejem, és csak most veszem észre, mennyire fáradt vagyok. Mélységesen, halálosan fáradt; olyan kimerültség vett erőt rajtam, mint amikor nyolcadik hetes várandós voltam, és egy sajtreszelőn is el tudtam volna aludni.

Feljegyzem az emlékezetembe: *túlzott fáradtság*. Az elmúlt négy évben, amióta egy mentegetőző rezidens közölte velem, hogy az extranodális MALT-limfóma nevű rákban szenvedek, úgy tanulmányozom a testemet, mint egy tengerbiológus egy mikroorganizmust a laborban. És valahányszor felfedezek valami újat vagy megszokottól eltérőt, a medencémben felfeslik ugyanaz a félelemvarrás.

A rákot eleinte alacsony kockázatúnak ítélték, olyannyira, hogy az orvosok szerint nem járt volna „klinikai előnnyel”, ha kezelik. Leóval akkor már három éve próbálkoztunk az-
zal, hogy teherbe essek, és éppen belefogtam az IVF-ciklu-
somba. A rákcsapatom boldogan belement, hogy folytassam
a megtermékenyítési kezelést: azt mondták, ha addigra nem
esem teherbe, egy év múlva felülvizsgálják a dolgot.

Bízam bennük, amikor azt mondták, még nem indokolt
a kezelése. Hogy még évekre telhet, mire kemóra lesz szük-
ségem, és a negyedévenkénti mellkasröntgen jó előre kimutat
minden elváltozást, a félelem mégis olyan volt, mint egy agyat
ért villámcsapás. Észlelés tekintetében szétesettnek, pányváról
eloldottnak éreztem magam.

Rég szunnyadónak hitt gondolatok és vágyak törtek rám.
Éjjelente ébren feküdtem, vad képzelődések, megbánások
kergetőztek az agyamban az egyetemi éveimmel, a húszas éve-
immel kapcsolatban.

És persze vele kapcsolatban.

Élénk, filmszerűen valóság-hű álmokat láttam a találkozá-
sainkról, a bőre érintéséről, a haja illatáról. És így, amikor
megszületett a gondolat – *fel akarom hívni* –, nem vettem
el kapásból.

És a gondolat folyton visszatért. *Azt akarom, hogy tudja,
hogy beteg vagyok. Találkoznom kell vele.*

A diagnózis után pár nappal feladtam a küzdelmet, és fel-
hívtam.

Az első két találkozásunk egy Londontól sok kilométer-
nyire fekvő szállodában volt, a harmadik egy Oxford Circus
közeli lebuiban. Remegtem a vágy és a naponta magamnak
beadott termékenységi hormoninjekciók füstködében. Min-
den alkalommal azt mondtam magamnak, hogy nincs baj,
senkit sem ér bántódás. Egyszerűen csak egy beszélgetés to-
vábbgördítéséről van szó, amit tizenkilenc éve folytatunk. De
persze nem volt rendben. Nem volt olyan megoldás, ami ne
egy család szétdúlásával járt volna.

Hat héttel később pozitív terhességi teszt volt a kezemben. Megmutattam Leónak, és egyikünk sem tudta, mit mondjon. Másnap újabb tesztet csináltam, aztán még egyet, amíg rá nem ébredtem, hogy nem a tesztekkel van a baj. Úgy is elég nehéz az élet körforgásával foglalkozni, ha az ember évek óta próbál teherbe esni, de amikor a rák szemüvegén át látja, akkor szinte lehetetlen.

Ez négy éve történt. Ruby életének kezdetekor.

A terhesség és az anyaság korai harcai közepette a betegség stagnált. A mellkasröntgeneim tiszta képet mutattak, és minden más normális volt. Leóval minden pillanatunkat lefoglalta, hogy életben tartsunk egy pici lányt, így gyakran megfedelkeztünk róla, hogy vérrákom van.

De ez nem tarthatott örökké. Tavaly, amikor Ruby két és féléves volt, fogyni kezdtem, és gyomorfájdalmak jelentkeztek. Egy gyomorvérzést követően átvilágítottak, és néhány nappal később megmutatták a gyomromban bujkáló rosszindulatú fekély képét.

– Sajnos, előrehaladt – mondta dr. Moru, a hematológusom, és most hiányzott a szokott mosolya. A jelek szerint a non-Hodgkin limfóma agresszív fajtáját találták nálam, és késedelem nélkül el kellett kezdeni a kezelésemet.

– Most próbálkozunk egy második gyerekkel – kezdtem, de feltartotta a kezét.

– Majd akkor gondolkozhat ezen, amikor nem a halállal néz farkasszemem.

Általában nem szokott keményen beszélni velem.

Most pedig, a diagnózis után több hónappal, amikor véget ért a kezelés, és javulásért fohászkodunk, a fáradtság ijeszt meg legjobban. A mélybe rántó ereje – odalent a mozdulatlan sötétség.

Lehet, hogy nem vagyok túlélő.

Leo bezárja a fészert, és lassan a hátsó ajtóhoz sétálunk. A fű tocsog a lábunk alatt, bár napok óta nem esett. Közel lehet a hajnal.

Amikor belépünk a konyhába, rázárjuk az ajtót az éjszakai kertünk fűszeres illatára, és Leo a szemébe hajítja a vészhelyzeti cigarettásdobozt.

– Ígérj meg nekem valamit – kérem. A hűtő előtt áll, nyilvánvaló kíváncsisággal szemrevételezi a tartalmát, bár mindketten tudjuk, hogy miért van itt. A férjem egy hetet sem élne túl vegánként.

– Bármit.

– Jaj, Leo, edd már meg azt az istenverte sonkát!

A homlokát ráncolja, és kihúzza a zöldséges fiókot.

– Milyen ígéretet szeretnél tőlem? – kérdezi, és konokul válogat a fonnyadt zöldségek között.

– Ha rossz hírt kapunk, nem írod meg előre a nekrológomat.

Kiegyenesedik, és lekapja a sonkát a felső polcról. – Természetesen nem. – Kövér rudat teker a sonkaszeletből, és a szájába tömi.

– Lehet, hogy úgy érzed, meg kell tenned. Nem is tudom, szakmai vagy személyes okból, vagy mindkettőből. De nem akarom, hogy bárki is írjon a halálomról, amíg még élek. A legkevésbé te.

– Meg sem fordult a fejemben.

Figyelem egy darabig.

– Biztos?

– Igen!

Nagyon feldúltnak látszik.

– Bocsáss meg, drágám. – Hirtelen leülök. – Ne haragudj. Csak nem bírom elviselni a gondolatot, hogy elképzeled, amint már nem vagyok. Én... ezzel képtelen vagyok megbirkózni.

Leo becsukja a hűtőt.

– Értem – mondja, és letérdel elém. – Értem.

John Keats bizonytalanul figyel minket. Leo megsimogatja a hajamat. Tudja, hogy nem szabad semmit sem mondania.

Eltűnődöm, ahogy az elmúlt néhány évben már sokszor megtettem, hogy milyen érzés lesz a halál pillanata. Mennyit

értünk belőle, érezzük-e, ahogy elengedjük az életet? Nem hiszek alagutakban vagy fehér fényben, de abban igen, hogy van egy pillanat, amikor érezzük, hogy vége, amikor már nem próbálkozunk tovább.

És éppen erről van szó: nem akarom feladni a próbálkozást. Nem akarom, hogy vége legyen.

Leo egy idő múlva feláll, és bekapcsolja a nyugalmas zenét, amit éjjelre John-nak szoktunk hagyni. A kutya megnyugodva elkocog a vackához, Leo pedig odamegy, hogy jó éjt kívánjon neki.

– Eszedbe ne jusson hat előtt felkelni – mondja, és odaadja a jó éjt kekszét. Aztán felegyenesedik, és rám néz. – Segítene, ha táncolnánk? – kérdezi.

Leóval még az ismeretségünk elején mentünk el először táncolni. Csak egy kocsmában felhajtott italnak szántuk. De az egy italból több lett, ami egy késő éjszakai húsgombócos spagettihez vezetett egy kis, olasz étteremben Leo Stepney Green-i régi lakása közelében, majd egy pohár rummal végződött egy bárban, ahol az éppen letett vizsgájukat ünneplő fogorvoshallgatók ünnepeltek. Mind összebarátkoztunk, és a hallgatók elvittek minket magukkal egy whitechapeli klubba, ahol úgy ropta mindenki, mintha másnap lett volna a világvége.

– Minden rendben? – kiabálta a fülembe a harmincöt éves Leo, aki gyönyörű volt, és a maga csendes, halálos módján olyan mulatságos. – Elmehetünk egy kevésbé őrült helyre is, ha azt jobban szeretnéd...

– Szó sem lehet róla! – kiabáltam. – Boldog vagyok!

És az is voltam. Leóval minden olyan könnyű volt. Olyan természetes volt. Óvatos volt – talán a múltban fájdalmat okoztak neki –, de egyúttal olyan nyílt is, hogy már bántam az életteli férfiakat, akikkel az elmúlt években randiztam, és akik folyton figyelemre, csodálatra vágytak, és zajosak voltak. Úgy tűnt, Leo nem akar tőlem semmit, csak engem.

Szorosan kapaszkodtam a kezébe. Hűvös volt, és erős, még abban a túlfűtött, földalatti helyiségben is.

– Rendben, akkor táncoljunk – mondta.

– Elég jól táncolok – figyelmeztetett, amit úgy vettem, mintha azt mondta volna: „Borzalmasan táncolok”. De uramisten, hogy táncolt! Mindig is úgy gondoltam, hogy a világon az egyik legszexibb dolog egy jó ritmusérzékű férfi, és Leo a szűk farmerjében és a pólójában, szemüvegében és meghatározhatatlan frizurájával valóságos káprázat volt. Úgy siklott a levegőben, a minket körülvevő forró testek között, mintha vízen úszna. Áhítattal figyeltem, amíg teljes természetességgel derékon nem kapott, és körbe nem forgatott a ragacsos táncparketten, mintha én is olyan táncos lennék, aki miatt mindenki mindent abbahagy, hogy figyelhesse.

– Biztos vagyok benne, hogy azt fogják mondani, túl vagy a veszélyen – mondja most, miközben lassan, csendben táncolunk a sötét konyhánkban. A hangja fáradt, de dacos. – Nincs más lehetséges kimenetel.

Mielőtt lefekszünk, még megnézem Ruby-t. Arccal lefelé, az ágya sarkában gömbölyödött össze, a karját átveti Kacsán. Beszívom az alvó lányom illatát.

Gyakorlatilag feladtuk, hogy teherbe esem. Háromévi reménykedés és csalódás, igazi orvosokkal, vajákos emberekkel és a kettő között bárkivel folytatott, véget nem érő konzultációk. Minden lehetséges tesztet elvégeztek, de soha senki nem tudta megadni nekem a konkrét okát, hogy miért nem tudok teherbe esni. Végül egyetlen dologban értettek egyet, hogy valószínűleg nem fogok természetes úton teherbe esni, már ha egyáltalán valaha fogok.

Végül kölcsönt vettünk fel, és kifizettünk egy pokolian drága „varázslatos” mesterséges megtermékenyítési eljárást, amin Leo sógornője is átesett. Bevált. Lehet, hogy a testem egyik része egy kevésbé súlyos rákot növesztett továbbra is, de az alatt a méhemben egy gyermek növekedett.

Egy második esély, gondolom most, és kinyújtom a kezem, hogy ellenőrizsem a lányom mellkasának nyugodt emelkedését-süllyedését. Kérlek, dr. Moru, adj holnap egy második esélyt, hogy az ígéretemhez híven szerethessem a férjemet és a lányomat!

Ha holnap azt mondják, nincs veszély, akkor lemondok róla. Mindegy, mennyire lesz nehéz, lemondok róla.

Harmadik fejezet

Leo

A mikor Emma végre elalszik, visszamegyek a fészerbe. Két ujjal csipentem fel a noteszt, mintha fertőzne.

Az ösztöne megsúgta az igazságot: a nekrológiát fogalmaztam. A metrón ülve firkantam le a szavakat, miközben idegenek próbálnak beleolvasni a vállam fölött. Késő éjszaka, amikor Emma már lefekszik, és csak én vagyok, és John Keats és a félelem fekete gödre.

Természetesen megértem, miért nem akarja, hogy ezt tegyem, de a szavakat nem árulásnak szánom, hanem valami gyönyörűnek. Himnusz az asszonyhoz, akit olyan mélyen, olyan teljességgel szeretek.

Az írás nem csak a lelkiállapotomon javított, de biztonságérzettel töltött el, hogy Emma sosem lesz elfeledve vagy nem fog senki más módon elsiklani felette. Ezt fontosnak érzem.

Tégy meg bármit, amire szükséged van, mondta, amikor először megtudtuk a diagnózist. *Lépj be egy támogatói csoportba, menj el terapeutához. Ez neked legalább olyan nehéz lesz, mint nekem.*

Ezért megtettem, amit tudtam, és ez segített is.

Az ágyunkhoz visszatérve úgy találom, hogy az egyik kezét kinyújtja az én oldalam felé, mintha a tudatalattija tudná, mi-
ben sántikáltam, de már meg is bocsátott volna.

Negyedik fejezet

Leo

Másnap

Janice Rothschild eltűnésének híre nem sokkal az után érkezik a hírügynökségtől, hogy beérek a szerkesztőségbe.

A konkurens újságok gyászjelentéseit nézem át, amikor a kolléganőm, Sheila rácsap a recepció csengőjére. *Bim-bam!* Akkor szokta ezt csinálni, amikor valaki meghal. Nyilvánosan mind egyetértünk, hogy rémes gyakorlat, magunkban viszont mulatságosnak tartjuk.

Bim-bam! Mind felkapjuk a fejünket.

– Jaj, ne! – mondja Sheila, és a monitorjára mered. – Bocs, ne törődjete a csengővel. Csak reflex volt. De... jaj, istenem! – Felkapja a telefonját, megnéz valamit, aztán megint a képernyőt bámulja.

Várunk. Sheila mindent a maga tempójában csinál.

Pár pillanat elteltével hátradől, és végigsimítja az arcát. – Janice Rothschild eltűnt. Kisétált a darabja próbájáról. Három napja már. Senki sem tudja, hova lett.

– Tényleg? – mondja Kelvin, a szerkesztőm. – Melyik darab után történt?

Ez még a beszűkült érzelmi skálán mozgó Kelvintől is színvonal alatti. Janice Rothschild és a férje, Jeremy Sheila legközelebbi barátai közé tartoznak, és ezzel Kelvin is tisztában van. Ezt mindenki tudja.

Kelvin kérdésére Jonty, egy másik kollégánk válaszol, akinek viszont túl széles az érzelmi skálája.

– Az *Édes fiam*-at* próbálja – mondja. – Már vettem jegyet rá, júliusban látjuk. Egyszerűen nem bírom! Sheila, könyörgöm, mondd, hogy csak vicceltél!

Sheila a halántékát masszírozza, és füttyül mindkettőjükre.

– Ez borzasztó – mondom csendesen. – Nagyon sajnálom, Sheila.

Rólam sem vesz tudomást.

– Én... jaj, istenem – motyogja. – Szegény Jeremy! A hírügynökség azt írja, hogy Janice depressziós volt az elmúlt hetekben, de én... Én ezt egyszerűen nem hiszem el! Mindig olyan... olyan jól volt.

A szerkesztőmnek eszébe jut a munkája.

– Nagyon aggasztó. De... van előre megírt anyagunk?

Az anyag nekrológvázlatot jelent. Több ezret tartunk készletben az irattartó szekrényeinkben, de Janice Rothschild, aki csak ötven körül járhat, és köztudottan nem szenved semmilyen betegségben, még a „minden eshetőségre” listáig sem jutott el. Az isten szerelmére, hisz pillanatnyilag a BBC *Bovaryné* adaptációjában játszik! Vasárnap este néztem a tévében. Emma nem sokkal azután elment lefeküdni, hogy elkezdődött, azt mondta, nem nagy rajongója Janice Rothschildnak, de én kitűnőnek találtam az alakítását.

Sheila feláll az íróasztalától, hogy felhívja Jeremyt.

Kelvin felhívja a fotószerkesztőseget.

– Legyetek szívesek összeállítani egy válogatást Janice Rothschildról, rendben? Tegyetek közé pár képet a *Bovaryné*-ből... Mi? Ó, sajnálom, most hallottuk a hírügynökségen keresztül. Tudom... megdöbbenő. Mindenesetre, legyetek szívesek, csatoljatok pár képet a férjével is. Minden eshetőségre.

Jeremy Rothschild a Radio 4-en vezeti a *Today* című műsort. Janice-szel évtizedek óta házasok. Megnézem a Twitter-oldalát, de hetvenkét órája nem posztolt semmit. A gyászjelentések szerkesztőségeiben mindenki más is ezt csinálja. Egy ember-

* Arthur Miller 1947-es drámája – a Ford.

ként keresünk rá Janice Twitter-oldalára, ami három hete némult el, Jonty pedig elmegy teát főzni.

– Elragadó nő – jelenti ki. Dühösen. – Nem bírom ki, ha öngyilkos lett!

Felteszem a fejhallgatómat, mert képtelen vagyok tovább elviselni a kollégáimat, és pár percig a #Janice-Rothschild keresőszavakkal dolgozom. Ez tényleg friss hír, csak kicsivel több, mint ötpercnyi tweetet találok. Nézem a fájdalmasan vicces klipjét a *Pusszantalak, drágám*-ból, ahol vendégként játszott, és azt a végtelenül meghatót is, amit a *Sport Relief*-nek készítettek, amiben a krónikus szédülését győzte le, és felmászott egy sziklafalra. Mire felért a fal tetejére, mindenki sírt, még az operatőr is.

A jelek szerint az első tweeterek egyikének sincs fogalma, miért tűnt el. Gyorsan átnézem az archívumunkat, de csak egy potenciális nyomra bukkanok: tizenkilenc éve, néhány héttel az után, hogy megszülte a fiukat, lefotózták, amint egy pszichiátriai klinikáról távozott. Azóta semmi sincs. Janice egyike azoknak a szüntelenül mulatságos, feldobott, vidám nőknek, akikkel kapcsolatban – amikor Graham Nortonnal látjuk őket a tévében szócsatát vívni – azt kívánjuk, bárcsak barátok lennének. Nem gondoltam volna...

Sheila egy nagy zacskó Wine Gum-gumicukorral jön vissza az asztalához. Annyit mond, hogy nem tudta elérni Jeremyt. Nem kínálja körbe a cukorkát. Nekifog, és gépiesen, magányosan majszol.

– Ne kérjetek meg, hogy anyagot írjak róla – mondja egy idő múlva. – Szerintem nem lett öngyilkos. Nem bonyolódok bele.

– De te olyan jól ismered! – veti ellen Kelvin némi várakozás után. – Igazán személyes hangvételű lenne.

– És pontosan ezért nem csinálom. – Sheila hangja metsző. – Nem ítélek halálra egy teljesen egészséges, nagyon értékes barátot.

Kelvin beleegyezően bólint. Ő a szerkesztő, én vagyok a helyettese, de senkinek sincs kétsége afelől, hogy ki az úr a szerkesztőségben.

Kelvin nekem adja a gyászjelentést, én pedig munkához látok. Tudom, hogy a többi lapnál dolgozó kolléga is ugyanezt teszi, és versenyt futunk az idővel, miközben rendszeres időközönként ellenőrizzük, nem érkezett-e bejelentés, hogy holttestet találtak.

Próbálok elhessegetni a gondolatot, hogy Sheila nem volt hajlandó „halálra ítélni” a barátnőjét. Vajon ezt teszem, amikor Emma nekrológját írom?

A friss hírek szerkesztőségében lévő tévékből hallom, hogy a fővárosi rendőrségtől valaki megerősíti, hogy egy ötvenes éveiben járó eltűnt asszonyt keresnek. Egy színész, akinek fogalma sincs, hol lehet Janice, azt mondja, fogalma sincs, hol van Janice.

Sheila megállás nélkül tömi magába a gumicukrot, és rengeteg üzenetet küld, majd kijelenti, hogy elmegy.

– Találnom kell egy helyet, ahol délelőtt fél tizenegykor is kiszolgálnak egy brandyvel – mondja. – Már most kapom az örültektől e-mailben az amatőr Janice-nekrológokat.

Ritkán hiszik el nekem, amikor azt mondom, hogy a mi szerkesztőségünk a hírszerkesztőség legvidámabbja, és a nevetésünk gyakran bosszantja a szomszédainkat. Pedig, ha belegondolunk, ez nagyon is logikus. A jelenlegi közállapotok és a politika állandóan nyomasztó, míg mi kivételes emberek ünneplésével töltjük az időnket. A gyászjelentések íróinak pénzneme az élet, nem a halál, és az elmém mindig a tervezett portré tulajdonságaira összpontosít: a színekre, a fényre és a sötétségre, a szaggatott textúrákra. Természetesen szomorúság is jár ezzel együtt, de ez szelíd bánat. Még az előre megfogalmazott nekrológok írása is elviselhető, ha az illetőnek hosszú élete volt.

De az ehhez hasonló, előzetes gyászjelentés, a felkészülés a halálra, aminek nem szabadna bekövetkeznie – egy tragikus

autóbaleseté, amikor a sajtó munkatársainak tömege táborozik a kórház előtt, egy váratlan, halálos kimenetelű rák-betegség diagnózisáé vagy egy megmagyarázhatatlan eltűnése – a munka legszörnyűbb része.

Főleg akkor, amikor a feleségünk hematológusával megbeszélt találkozó előtt állunk.

Sheila végül ebédájában kap hírt Jeremytől. Gyorsan otthagya az asztalát, és sokáig nem tér vissza.

– Semmi tényleges újdonság – közli, amikor visszajön.
– A Janice darabjában játszó egyik színész szivárogtatta ki a hírt. Eljárt a szája egy sörözőben, mintha nem tudta volna, hogy futótűzként terjed majd el Londonban. Jeremy ajtaja előtt tolonganak a sajtó munkatársai. Őrjöng.

Hamarabb vetném autóbusz elé magam, mint hogy magamra haragítsam Jeremy Rothschildot. Az ország büszkesége, ez igaz, de a frászt hozza bárkire, ahogy képes a politikusok belét kitaposni. Egyszer ököllet megütött egy lesifotóst, bár ezt meg tudom érteni.

– Fogalma sincs, hova tűnt Janice – ismeri el Sheila, és leül.
– Három napja ment el munkába otthonról. Camdenben, a Cecil Sharp House-ban próbálnak, és a produkció nyilván kocsit szokott érte küldeni, de aznap ő akart bemenni a saját kocsijával. A próbák jól mentek, Janice is jól volt, aztán vécére ment, és többé nem jött vissza. A kocsijára kerékbilincset tettek, és elszállították egy telepre. A metrón sem találtak róla felvételt.

– De hiszen ez Camden! – kiált fel Jonty. – Csak vannak mindenütt utcai kamerák?!

– Camden Primrose Hill-i vége. A Regent's Parknál. Ott aligha akadnak kamerák.

Kelvin egy nem különösebben titkolt pillantást vet rám, ellenőrizve, hogy a Janice-anyag megjelentetésre kész-e. Vona-kodva bölintok. Sheila látja az egészet, de nem tiltakozik. Tudja, hogy muszáj megtennünk.

– Meg fogják találni – bizonygatja. – És sértetlen lesz. Nem veszem be a depressziós sztorit. Pár hete vacsoráztam velük.

Elég sokat ivott, de én is. Hajnali kettőig Queen-dalokat énekeltek, botrányos volt. Jó formában volt.

– Nem volt semmi jele a feszültségnek a kapcsolatukban? – faggatja Jonty. – Mit gondolsz, nem hagyta el Jeremyt?

– Nem gondolom – válaszolja Sheila, és figyelmeztetés csendül ki a hangjából.

De Jonty nem érti a célzást.

– Szóval tényleg nincs semmi visszás dolog?

– Semmi! – csattan fel Sheila, és ezzel lezárja az ügyet. Figyelem, ahogy rendet rak az asztalán, kidobja a maradék Wine Gumot, aztán felvonja és leereszti a vállát. Ez azt jelenti, hogy félretesz minden Janice-szel kapcsolatos érzést, amíg majd többet nem tud. Sheila azon kevés ismerőseim egyike, aki valóban képes erre.

Sheila csak tíz évvel idősebb nálam, de már így is magasrangú állást töltött be az MI5-nál és a diplomáciai szolgálatnál. Nagy örömmre engem választott az ivócimborájának, amikor néhány éve a csapatunk tagja lett, és a Plumbers' Arms-ban elköltött ebédeink a munkanapom fénypontjai lettek. Sheila simán legurít másfél liter sört egy óra alatt, és közben ő marad a legellenállhatatlanabb ember a helyiségben.

Senki sem tud semmi biztosat arról, hogy hogyan és miért került hozzánk, de van egy olyan érzésem, hogy egy nap majd eltűnik, olyan gyorsan és rejtélyes körülmények között, mint ahogy megjelent. Egy szép reggelen majd más ül az asztalánál, és az életem hátralévő részét azzal töltöm, hogy elképzelem, mit csinálhat. A fejemet merném tenni rá, hogy valahol majd egy sok milliárd dolláros drokartellt irányít. Páncélozott Humvee-vel jár, és elnököket, királyokat tart a markában.

– Jut eszembe, láttam Emmát – veti fel most, amikor ismét mind a számítógépünkre koncentrálnak. – Tegnap.

– Igazán? – Sheilának megvan az a szokása, hogy minden előzetes figyelmeztetés nélkül egyik témáról a másik, azzal össze nem függő témára ugrik. A csapatmegbeszéléseken mindenkit leköröz.

– Zaklatottnak látszott. Persze, semmi közöm hozzá, de remélem, jól van.

Emma nem említette ezt.

– A szkenn eredménye miatt volt ideges – rögtönzők, mert nem akarom, hogy egy kollégám többet tudjon a feleségemről, mint én. – Ma délután vár minket a hematológusa.

Üzenetet kezdek pötyögni Emmának, hogy ellenőrizzem, jól van-e, amikor Sheila megint rázendít.

– A Waterloo-állomáson.

– Aha. Heti két alkalommal lent dolgozik Plymouth-ban – válaszolom fel sem nézve. Ezt Sheila is tudja. Csak pár napja, hogy Emma nagy ingázásáról beszélgettünk.

– Ezért is voltam meglepve, hogy a Waterloo-n láttam. A plymouth-i vonatok nem a Paddington állomásról indulnak?

Abbahagyom az üzenetküldést, és belegondolok.

– Ami azt illeti, igazad van – ismerem el. – Tegnap terepmunkát végzett Dorsetben. Innen a Waterloo.

Furcsa, hogy Emma nem említette tegnap este az utazását, így el is felejtettem, hogy megkérdezzem, hogy sikerült.

– Ó, szuper – mondja Sheila barátságos hangon, mintha csak kettesben ülnék egy kocsmában. – Dorsetben merre? Imádom azt a partvonalat.

Ez már nem csak bosszantó, de egyáltalán nem is jellemző Sheilára.

– Ott, ahol a barátnője gyűjti a fitoplanktonmintákat, bárhol is legyen az – mondom. – Nem emlékszem, hol.

– Bizonyára Poole Harbournél – bólint Sheila.

Micsoda? Honnan ismeri minden más mellett még az istenverte fitoplanktonokat is?

– Késő délelőtt volt – teszi hozzá, és megint a képernyője felé fordul. Furcsa kis mosolyt villant rám, ami közel jár az együttérzéshez, aztán megint a képernyőjét nézi.

Jonty felnéz az íróasztaláról. Ő is észrevette.

Miben sántikál Sheila? Gyakran beszélék Emmáról a kocsmában tágabb családi életet érintő beszélgetések alkalmával,

de ez most más. Úgy érzem, mintha betekintést nyernék az egykori kihallgató módszerébe. (Kizárt, hogy az MI5-nál íróasztali munkát végzett volna.) Sheila udvarias és barátságos, de a burkolt célzás nincs ínyemre, és nem is értem.

– Mondott valamit a fitoplanktonokról, hogy naponta vándorolnak a mély vízbe – mondom végül. – Gondolom, erre a jelenségre várt.

Nem világosítom fel, hogy Emmának az utóbbi időben nehezére esik a pontosság – ami néha a depressziója figyelmeztető jele –, de ez nem is számít. A beszélgetés láthatóan kifűjt.

Délután háromkor felállok, hogy elmenjek a kórházba, és senki sem tudja igazán, hogy mit mondjon.

– A legjobbakat – szól utánam Sheila, amikor elindulok. – Gondolok mindkettőtökre.